

**ИСТИНАТА ЗА
METALLICA**

This edition published under license from Omnibus Press, 2006
(A division of Music Sales Limited)

© Copyright 2006 Omnibus Press

© Антония Халачева, превод от английски, София, 2008

© Предпечатна подготовка и дизайн Милен Велков – Миленко

© Издателство **АДИКС**

ISBN: 978 - 954 - 91900 - 5 - 2

ИСТИНАТА ЗА METALLICA

Джоел Макайвър

Издателство Адикс
София • 2008

**Тази книга е посветена на Алис Макайвър,
роден на 30 август 2003.**

Съдържание

Предговор към изданието с меки корици	9
Предговор от Томас Гейбриъл Фишър, Celtic Frost/Apollyon Sun	11
Въведение	15
Източници и благодарности	19
1 До 1980 година	23
2 1980–1981	38
3 1981–1982	52
4 1982	62
5 Истината за траш метъла	76
6 1982	93
7 Истината за Клиф Бъртън	106
8 1982–1983	113
9 1983	127
10 1983–1984	143
11 1984–1985	155
12 Истината за „Master Of Puppets“	172
13 1986	184
14 Истината за смъртта на Клиф	196
15 1986–1988	207
16 1988–1991	223
17 Истината за „Черния албум“	236
18 1992–1995	252
19 1996–1997	265
20 Истината за „Load“ и „Reload“	286
21 1998–1999	295
22 2000–2001	313
23 Истината за Napster	336
24 2001–2003	349
25 2004–2005	376
26 Истината за Metallica	398
Дискография	414

Предговор към изданието с меки корици

Когато беше публикувана версията на тази книга с твърди корици – през 2004 година, тя предизвика истинска сензация. Въпреки че попада сред т. нар. „метъл книги“, тя успя да привлече вниманието на музикалните фенове и специализираните медии извън света на хеви метъла. След това получи сериозно отразяване в медиите, които нямат нищо общо с този вид музика, най-вече заради интереса им да разкрият феномена на дългочосите любители на бирата от Сан Франциско, които успяха да стигнат до №7 във вечната класация по продадени албуми в света. Първата версия на книгата обхващаше историята на Metallica до лятото на 2003 година. Две години по-късно, следващата версия, вече като издание с меки корици продължава биографията на групата до средата на 2005 година, след като бандата реализира световно турне, донесло 60 милиона долара и направи автобиографичен филм „Some Kind Of Monster“. Филмът специално успя да покаже на световната публика всички трудности, с които се е сблъсквала групата – на някои от зрителите това им се видя смешно, други признаха, че са гледали със затаен дъх, а други заявиха, че лентата е върхът в кариерата на Metallica.

Големи благодарности на всички читатели и журналисти, които се свързаха с мен, след като прочетоха „Справедливост за всички: Истината за Metallica“, както и на всички редактори, решили да публикуват рецензии за книгата. Повечето приветстваха творението ми, някои заявиха, че в книгата има прекалено много подробности, други пък сметнаха, че точно детайлите не са достатъчно много – но както повечето хора знаят, не е никак лесно да постигнеш баланс между хубав разказ и задълбочен анализ, когато разполагаш с над 165 000 думи и освен това, всеизвестно е, че не можеш да се харесаш на всички, и то винаги. Някои от читателите не са харесали някои мои решения в „Истината“, най-вече това, че съм включил глави, свързани с различните аспекти на историята на Metallica: на тях ще кажа, че истината е субективно понятие и никога не съм се опитвал да я скрия. Но за повечето мои читатели, моите анализи на някои от най-важните случки в историята на Metallica се оказаха интересни – става въпрос за ролята

на групата в развитието и популяризирането на траш метъла, въпроса за това дали „Master Of Puppets“ е най-доброто парче в този жанр, и дали членовете на Metallica не са преминали към Тъмната страна, след като решиха да съдят Napster. Заради всички тези хора мога да кажа, че усилията си струваха.

Джоел Макайвър
Лятото на 2005 година

Предговор

От Томас Гейбриъл Фишър, Celtic Frost/Apollyon Sun

Дали е възможно наистина да се предаде, с обикновени думи, едно толкова силно и вълнуващо чувство, което не може да се сравни с друго, бунтовническият дух, неконтролируемия младежки порив? Или музика? Дали е възможно точно да се пресъздадат духът на времето, настроенията и начинът на мислене на хората? Дали цялото това поколение не беше под влиянието на нещо, което не може да се опише с думи? Или с музика?

Изкушавам се да кажа „не“, че не е възможно... И в същото време смятам, че е изключително важно, че някой се опитва да направи точно това.

Поне два пъти Metallica промени лицето на съвременната рок музика. Първият път беше в началото на 80-те, когато групата нахлу в един съвсем нов свят, в който децата искаха да се отърват от статичния и самодоволен хард рок от края на 70-те, като се възползват от грубата сила на пънк движението, което за кратко бе демонстрирало мощта си. Metallica взе тази сила, която вече най-грубо бе оформена от групите, част от Новата вълна в британския хеви метъл и ни я представи в напълно нова и заразителна форма. Вторият път беше около 10 години по-късно, когато групата доказа на същия този музикален свят, който вече се беше фокусирал върху себе си и представляваше индустрия за правене на пари, че все още може да създава концептуална музика, която дава нови насоки – става въпрос за известния „Black Album“.

За някои, всичко това може да не изглежда много важно. Разбира се. Но за мен, и за още стотици хиляди като мен... това промени живота ни. Превърна се в наш свят, стана част от основите, на които стъпихме, за да се научим да възприемаме музиката и това ни остана за цял живот.

Когато за първи път чух Metallica, групата все още беше блед първообраз на това, което години по-късно се превърна в най-влиятелната сила в хард музиката. Бях тийнейджър и става въпрос за ъндърграунд сцената от 1981–1982 година, много преди да се появят неща като персонални компютри, интернет или компактдискове. Аз и приятелите

ми се опитвахме да съберем пари, за да си купим най-новите метъл сингли, които се продаваха в доста съмнителни и слабо посещавани магазини. Понякога за обикалянето ни с кола по магазините отиваше цял ден – обикновено събота. Търсехме последния внос, стигащ до нас благодарение на най-маниакалните собственици на въпросните магазини, които купуваха по една-две бройки от някой албум. Бях част от сериозна мрежа за размяна на аудиокасети, децата презаписваха един от друг касетите, след което ги разпращаха на приятелите си от цял свят. Заедно с тези касети получавахме и метъл списания, снимани на ксерокс, в които се изброяваха безброй изгряващи метъл групи. Сред тези имена се появи и Metallica.

Двама от най-добрите ми приятели по това време, които бяха по-големи от мен, вече имаха „истинска“ работа и изкарваха „истински“ пари. По тази причина те можеха да си позволят да си купуват най-новата музика доста преди всички нас. Обикновено те ми записваха на касети различни компилации от песни, и по някое време през 1982 година, на една от тези касетки се натъкнах на песен, която беше доста по-бърза и с повече напрежение от всичко, което бях чувал дотогава. Звучеше невероятно модерно и включваше соло на китара, което сякаш никога нямаше да свърши – останахме като гръмнати. Песента беше „Hit The Lights“, а групата беше Metallica. Приятелите ми я бяха записали от сборния албум „Metal Massacre“.

По това време се усещаше, че никой не знае накъде ще тръгне развитието на музиката и „Hit The Lights“ беше типичен пример за това. Песента беше невероятно свежа, смела, екстремна и много по-напредничава в сравнение с музиката, която по това време свиреха британските банди. По-късно се появи нова версия на компилацията „Metal Massacre“, тогава побързах да си купя албума, а групата беше презаписала „Hit The Lights“ и вече беше ясно, че Metallica е група, която няма да се задоволи с това, което е постигнала до момента.

Бях в Англия, само няколко месеца преди издаването на дебютните записи на групата ми, когато през 1983 година, в един музикален магазин, попаднах на първия албум на Metallica. Неудобно ми е да си призная, но в много отношения „Kill ‘Em All“ си остава любимият ми албум на групата и до ден днешен, семпъл и непретенциозен, доказателство за новаторската роля на Metallica в музиката. Но да не забравяме – „Kill ‘Em All“ беше истинска революция, може би не толкова заради самата музика, а заради ефекта, който тя имаше върху света, на който всички ние се бяхме посветили. Албумът създава нови усещания, нова атмосфера, уникална емоция. И след това Metallica записваше един

след друг силни албуми, а другите – т.е. ние, които свирим в другите групи, трябва да признаем, че дължим успеха си на силата на Metallica. Защото тяхната силна и професионално поднесена музика направи така, че хеви рокът да се превърне в популярна музика, която дълго време господства на пазара.

За първи път гледах Metallica на концерт през 1984 година, тогава те подгряхаха друга група и шоуто им тръгна с технически проблеми, което означаваше, че концертът трябваше да започне отново. И въпреки това Metallica свири много здраво и направо ни отнесоха. Това беше един от многото признаци, че живите изпълнения на групата гарантират на феновете музика от най-високо качество, при това отлично изпълнена – това оказва влияние на почти всички съвременни рок банди.

Metallica се роди и се разви като израз на младостта, агресията, несъгласието, бунта и объркването – което означава, че много хора предпочетоха да харесат една „архаична“ музика (според някои), вместо да слушат т.нар. „сериозна“ музика от последните години. Но колко дълго една група може да продължи да защитава такива ценности и да представлява младите? Все пак членовете на самата група порастват и развиват изключително успешна кариера. Така отговорих на въпроса на Джоел, който той ми зададе преди известно време: Аз съм музикант, който винаги експериментира и сам търси нови граници за музиката си, затова знам, че понякога всеки талантлив и продуктивен артист има нужда от това да насочи усилията си в някоя напълно нова за него посока. Вярвам, че разбирам защо Metallica направи този завой в кариерата си. Вярвам, че това е трябвало да бъде направено, на първо място, за тяхно собствено добро. Музикалната индустрия се крепи на крехък баланс. Ставаш известен и успяваш, защото представляваш новото, революционното, дръзкото и когато години по-късно се опиташ да повториш това, което вече си направил, може да се окаже, че феновете ти са го възприели като нещо вече утвърдено и не им се занимава със старите бунтове. Лесно е да се види смисълът в разсъжденията и на двете страни.

Приветствам усилията на Джоел да хвърли светлина върху възхода на Metallica и да покаже причините за тяхното развитие. Искрено вярвам, че тази книга ще бъде истинско просвещение за всички нас, чийто живот е бил повлиян от музиката и силата на Metallica.

Том Гейбриъл Фишър
Цюрих, Швейцария, май 2003 г.

Въведение

Тази книга трябваше да бъде написана, а това са само няколко причините за това.

Първо, в над 20-годишната си кариера, до наши дни, Metallica има над 85 милиона продадени компактдискове и албуми, към това прибавяме огромен брой сингли, видеокасети, DVD-та, специални издания на аудио и видео продукти и рекламни материали. Групата заема седмо място в класацията на най-добре продаваните творци и изпълнители в музикалната история на Щатите. Най-силните им съперници в областта на хеви рока и метъла (също групи с огромни продажби и пазарни успехи като Iron Maiden, Guns N'Roses, Korn, Linkin Park и Limp Bizkit) въобще не успяват да се доближат до търговските постижения на Metallica.

Но тази проста статистика не дава представа за културните промени, предизвикани от Metallica. Кариерата на групата може да се раздели на две много различни половини – в първата групата е сред най-екстремните метъл формации, а във втората става въпрос за банда, постигнала световни успехи, с каквито малцина други биха могли да се похвалят. Някъде между тези две фази на кариерата на групата стои основополагащият албум от 1991 – „Metallica“, който промени физиономията на популярната музика. Този албум обезсмисля всички правила относно хеви метъла в края на 20-и век и благодарение на него своя път към славата намериха много нови групи, някои от тях признават, че дължат възхода на музиката си на Metallica, други – не толкова.

Самата група Metallica също се променя с времето. В началото става въпрос за траш банда с много агресивен стил и безкомпромисна музика, като скоростта на свирене варира от бърза до изключително бърза. Когато е изсвирен добре, траш метълът е сред най-вълнуващите, трудните и заредени с напрежение жанрове в музиката, като цели осем години Metallica свири в този стил. Групата свири толкова отдадено и грамотно, че си спечелва десетки хиляди верни фенове, които са привлечени от творчеството на бандата.

Но през 90-те години Metallica развива музиката си и навлиза в нов стил, песните на групата стават по-бавни, с повече смисъл, дори

в тях се появява смес от блус, алтернатив рок и метъл. Това води до объркване и разочарование сред най-верните почитатели на групата. В същото време старите почитатели на бандата се оказват в пъти по-малко от новоспечелените за каузата на групата – точно за тях по-ранните творби на бандата са твърде шумни и бързи, всъщност те предпочитат новото звучене на Metallica. Изведнъж песните на групата могат да се чуят по радиостанциите, клиповете ѝ се излъчват по телевизията, нещо невъзможно съвсем доскоро. За първи път групата започва да издава сингли в огромни тиражи. Членовете на бандата променят имиджа си. Започват да пишат песни, в които отсъстват метъл инструментали, обръщат поглед навътре към самите себе си, създават почти философски текстове. Групата се връща към старите по-бързи песни само по време на гигантските си турнета, благодарение на които членовете на Metallica станаха мултимилionери. Групата свири с изпълнители, които нямат нищо общо с метъла. Записва видео клипове със сложна концепция. Момчетата от Metallica дори се явяват в тях с грим.

Накратко, групата напълно смени кожата си. Феновете, които бяха верни на бандата от първите ѝ години проследиха с ужас този процес, като в същото време почитателите на новия период на групата ставаха все повече и повече и сега – през 2003 година – Metallica вече е важна част от популярната музика. Група, която може да напълни стадион за всеки свой концерт. Банда, чиито клипове вървят по MTV. Metallica вече е – дочакахме и това – приемлива група.

Изненадващо е, но досега не беше излизала книга, която да направи сериозен опит да обясни този феномен – създаването и прераждането на Metallica. През годините се появиха една или две скромни биографии, всяка от които има своите силни страни, но сега Metallica вече е истинска музикална институция и заслужава много по-подробен поглед към пълната и подробна история на бандата. Надявам се, че тази книга е точно такава.

Второ, беше крайно време някой писател да отдели време да изследва всеки (има предвид наистина всеки) аспект от машината, наречена Metallica. За да стане тази книга максимално подробна, положих огромни усилия, за да говоря с хора, които са много близки до бандата и да извадя на бял свят всичко, което те знаят за Metallica. Тук няма да намерите слухове и полуистини в стила на таблоидите. Има само факти. Това е истината.

Това ни отвежда до заглавието на тази книга, както и до най-важната причина за написването на книгата. За Metallica се разпростра-

няват твърде много слухове – това е неизбежно като се има предвид култовата популярност на групата и значението ѝ в музикалния свят. Прочетох твърде много статии за бандата, в които истината е спестена, правят се предположения на основата на слухове или някои факти просто не са верни. Това не е грешка на авторите на тези статии: такива неща се случват най-малкото защото Metallica е група с над двадесетгодишна история. Началото ѝ е поставено в музикална среда, за която и днес не знаем всичко, със сигурност алкохолът е присъствал навсякъде, а обкръжението на музикантите по това време е било доста мрачно и неясно – естествено, става въпрос за пънк и метъл сцената в Калифорния в началото на 80-те години. Истината може да се разкрие по един-единствен начин – в пряк контакт с хората, които са били там по това време – и аз се опитах да направя точно това.

И накрая, битуват твърде много объркващи мнения за Metallica. Посетете който искате сайт, посветен на групата. Ако вярвате на всичко, което пише там ще останете с впечатление, че: или Metallica са някакви богове, като всяка тяхна дума или нота заслужават безкрайно възхищение и никой не може да ги надмине в музикално отношение – или че става въпрос за банда музиканти, които са се продали на големия бизнес, за да изкарват повече и на които не им стиска да правят музиката, с която са пробили в началото на кариерата си. Естествено, нито един от тези крайни възгледи не е правилен, въпреки че и двете тези могат да бъдат подкрепени със сериозни аргументи (сами ще се убедите в това, повярвайте ми). Но Metallica и феновете на групата заслужават по-трезва преценка, която се различава от мненията в двете крайности – и аз искрено вярвам, че в тази книга тя е постигната.

С това наум, аз структурирах книгата така, че историята на групата да върви гладко, без да се налага разказът да се задържа от поредица анализи и обяснения. Подобно на най-добрите песни на Metallica, историята на групата върви бързо и непредсказуемо, затова и съм разделил отделните епизоди през годините с оглед на важните събития в тях.

Това е най-подробната книга за Metallica, която някога е писана и най-вероятно ще остане така до момента, в който групата не реши да публикува своя биография, което може да стане до няколко години. Насладете се на пътуването във времето и не забравяйте, че съм застъпвал поне две гледни точки в отделните глави.

Одобрение

Може би се чудите дали съм се опитал да получа одобрението на Metallica за написването и издаването на тази книга. Отговорът е, не, не съм пробвал. Не защото очаквах, че ще получа отказ, а заради обичайните ограничения, които поставя пред автора всяко едно одобрение, дошло от героите на творбата му. А такива ограничения нямаше да отговарят на подхода ми към историята, тя нямаше да е същата.

Както ще видите сами, позволил съм си критики към групата, които нямаше да са възможни, ако това беше книга, одобрена от Metallica. Групата взе някои решения през годините – музикални, стратегически и други, – които аз смятам за грешни и с прости думи съм обяснил защо мисля така. Подобни неща едва ли биха намерили място в една официално одобрена биография.

Може да решите, че на места се отнасям сурово към Metallica и най-вероятно е така. Но няма нито една незаслужена критика. Аз съм огромен фен на Metallica и почти боготворя част от музиката им – това означава, че когато групата е издавала песни, които не ми харесват или е взимала грешни решения, поне според мен, аз съм си казал отрицателното мнение за това. Надявам се, че ще разберете защо.

Източници и благодарности

Тази книга е изградена върху резултатите на изследванията на автора. С изключение на информацията от няколко уважавани и безспорни източници, всичко друго в книгата е извлечено от над 70 разговора и интервюта, които лично аз съм осъществил в периода между 1996 и 2003 година. Някои от тези интервюта са били осъществени с цел написването на статии, публикувани по-късно в списанията „Terrorizer“, „Bass Guitar“ и „Record Collector“, но не повече от пет процента е информацията, използвана в книгата, е била публикувана преди.

Всички интервюирани, с които съм говорил, без изключение са били преки свидетели на различни събития от живота на Metallica или са се движили в едни и същи социални и музикални кръгове. Много от тях ни поднасят уникалната си гледна точка към членовете на групата, защото става въпрос за неща, които са преживели заедно. Моите събеседници са били там.

Всички тези хора, които щедро споделиха с мен това, което знаят за Metallica са:

Музиканти: Микаел Акерфелт (Opeth), Том Арая (Slayer), Ерик Ашли (Unfaith), Джеф Бесера (Possessed), Денис „Змията“ Белънджър (Voivod), Глен Бентън (Deicide), Джон Буш (Anthrax), Макс Кавалера (Soulfly), Фил Демъл (Vio-Lence/Technocracy/Machine Head), Кейтън ДеПена (Hirax), Тони Долън (Atomkraft, Venom), Били Дъфи (The Cult), Джеф Дън (Venom), Боби „Блиц“ Елсуърт (Over Kill), Фил Фашана (Malevolent Creation), Килджой (Necrophagia), Кинг Даймънд (Mercyful Fate/соло), Йън Гилън (Deep Purple), Били Гулд (Faith No More), Шон Харис (Diamond Head), Стив Харис (Iron Maiden), Джийн Хоглън (Dark Angel/Testament и други), Скот Йън (Anthrax), Джоуи Джордисън (Slipknot), Мираи Кавашима (Sigh, Necrophagia), Йън „Леми“ Килмистър (Motörhead), Тимо Котипелто (Stratovarius), Дан Лоренцо (Hades), Джон Маршъл (Metal Church), Джим Мартин (Faith No More), Ерик Мейер (Dark Angel), Дейви Миранда (Ludichrist), Мортийс (екс-Emperor/соло), Джеймс Мърфи (Death, Testament и други), Дейв Мъстейн (Megadeth),

Джейсън Нюстед (екс-Metallica, Voivod), Ерик Питърсън (Testament), Миле Петроца (Kreator), Куортон (Bathory), Йонас Ренксе (Katatonia), Байрън Робъртс (Bal-Sagoth), Ханс Рутен (The Gathering), Самот (екс-Emperor, Zyklon), Карл Сандърс (Nile), Тони Скалионе (Whiplash), Силеноз (Dimmu Borgir), Джийн Саймънс (Kiss), Робърт Суийт (Strayer), Брайън Татлър (Diamond Head), Девин Таунсънд (Strapping Young Lad), Ян Транзит (... In The Woods), Стив Тъкър (Morbid Angel), Джеф Уотърс (Annihilator), Хер Волф (Amestigon), Волфганг Вайс (Cadaverous Condition).

Служители в музикални компании: Мартин Хукър (екс-Music For Nations, сега в Dream Catcher), Брайън Слейгъл (Metal Blade), Еди Трънк (Megaforce), Джон Зазула (Megaforce).

Медии: Бърнард Доу (журналист), Рос Халфин (фотограф), Боривой Къргин (журналист), Боб Налбандиан (журналист и диджей), Мартин Попоф (журналист), Гари Шарп-Йънг (журналист), Силви Саймънс (журналист), Ленарт Венберг (фотограф).

Други: Джон Корнаренс (колекционер), Джесика Литман (писател и професор по право в Уейн Стейт Юнивърсити, Детройт), Флеминг Расмусен (продуцент), Рос Робинсън (продуцент), Томас Скогсберг (продуцент), Анди Снийп (продуцент), Торбен Улрих (бащата на Ларс Улрих).

Всички други източници извън моите интервюта и изследвания са подробно указани.

Освен интервюираните от мен хора, посочени по-горе, на които съм благодарен за времето и енергията, които отделиха, за да поговорим за Metallica и музиката като цяло, бих искал да благодаря и на: Робин, баща ми, Джон и Джен, Луси, Джони и Хенри, Крис, Надя и семейството ѝ, Арлин, Дейвид и Лили, Лорейн и Бен, Фил и Кейт, Куин и Ейми, Крисчън, Анита и семейството ѝ, Уди и Глинис, Бел и Тони, Дейв, Джо, Дан, Луиз, Брус, Кейт, Ричи, Симон, Тим, Бабс, полицейски отряд NCT и Рупърт (приятни сънища).

Също и на Крис Чарлзуърт и Хелън Донлън от Omnibus Press, Томас Гейбриъл Фишър (за мен е чест), Йън Гласпър, Пол Стенинг, Грег Мофит, Мартин Попоф, Гари Шарп-Йънг, Колин Ларкин, Дарил Ийсли, Кас Мърсър, Дарън Едуардс, Рос Халфин, Силви Саймънс, Анди Търнър, Дона О'Конър, Хами и Лиса, Ейдриън Аштън, Тим Джоунс, Патрик Сейвълкул, Били Пилхач, Роланд Хайъмс, Стиви О, Джилиън Гар, Александър Хей, Рейчъл Кларк, Грег Уейлън, Йохим Носке, Джони Чандлър, Джон Хоуър и Mercury Rain, Карл Демата, Кайл Мънсън, Тор Кристиансен, Дъг Райт от MFN, Рич от сайта на Diamond Head, Стивън Уорнър, Моли Мартин и Торбен Улрих, Роб Малда от Slashdot.

Източници и благодарности

В Швеция, благодаря на Паулина от туристическия център в Люнгни, Свен-Инге Идофсон от Smalanningen, Роланд Вагнас от полицейския участък в Люнгни, фотографа Ленарт Венберг и на писателя Карл Магнус Палм за преводите му.

Благодаря на Клиф Бъртън и Чък Шулдинър.

Ема и Алис придадоха смисъл на всичко това.

Джоел Макайвър, август 2003

e-mail: joel@joelmciver.co.uk

www.joelmciver.co.uk

До 1980 година

Ако историята на Metallica трябва да започне отнякъде, то нека началото да бъде поставено през май 1973 година в джаз клуб в Рим. Там един любител на музиката – датчанинът Торбен Улрих, който много се харесва с брада, води за първи път 10-годишния си син Ларс да послуша изпълненията на негов приятел – 50-годишният тенор саксофонист Декстър Гордън.

30 години по-късно, Улрих винаги си спомня със смях за тази вечер. „За първи път видях Ларс на сцената в Рим – спомня си Торбен. – Участвах в Откритото първенство на Италия. Декстър свиреше в един нощен клуб и заедно с Ларс и майка му отидохме да го гледаме. Изведнъж, Ларс изскочи на сцената, грабна микрофона и запя, след което няколко секунди търча наоколо“. Торбен прави пауза, поклаща глава в опит да си обясни смелостта на детето, решило се на такава стъпка и продължава: „Ларс тичаше като обезумял. Успя да изненада всички.“

С това началото е поставено.

Лоне Улрих ражда единственото дете на Торбен на 26 декември 1963 година в Гентофте, Дания. Малкият е кръстен Ларс и има привилегията да се наслаждава на страхотно детство: баща му е световноизвестен тенисист, освен това се изявява и като актьор, музикант, писател и художник. Той участва в 20 издания на тенис турнира в Уимбълдън, също като баща си, но сега вече може да погледне по-философски на таланта си, който го е наредил сред най-добрите. „Какво означава да продължиш семейната линия – пита се Торбен. – Опитвам се да тълкувам това в по-широк аспект – не както обикновено се разбират тези отношения – а в малко по-широка перспектива“.

Дълбоко философската нагласа на Торбен Улрих дава неповторимо отражение върху характера на сина му: например, той може дълго да ви говори за същността на изкуството, повлияно от топките за тенис – течение, което Торбен е развил сам през годините. „Космологията се

налага много бързо, когато мислиш за топките, като за сфери, за планетите. Изследваш границите на собствените си възприятия, особено когато се опитваш да избегнеш конвенционалното. Бихте казали, каква е целта на играта с топка, тогава може да оспорите концепцията за победата и загубата, но ако се усъмните в това, значи вие поставяте под въпрос същността на самата игра“.

В сферата на интереси на Торбен влизат най-различни неща: снимането на филми (през 1969 година той участва в създаването на филм, озаглавен Motion Picture¹ и рисуването, което най-добре се илюстрира с дългата серия творби, нарисувани с мастило върху оризова хартия, наречена Imprints Of Practice. Торбен започва серията творби през 1971 година и ги излага в Париж, Ню Йорк, Лос Анджелис и Сиатъл. Тук трябва да прибавим и интересите му в духовната сфера (Торбен е посещавал индийски учители по музика и йога през 50-те, освен това изучава и японското изкуство Дзен през 60-те в Лондон) и културното влияние, които Улрих-старши оказва върху малкия Ларс.

Семейство Улрих пътува много и има връзки в цял свят. „Преди да се роди Ларс, свирех и често посещавах Лондон – спомня си Торбен. – Бях приятел с Крис Барбър – тромбонист, който свиреше класически джаз. Мой приятел беше и Хъмфри Литълтън. Свирех с него на Оксфорд Стрийт №100, прекарвахме много време заедно“. Джазът оказва сериозно влияние върху музиката на Улрих, но това въздействие идва от много качествени източници. „Бях повлиян от творчеството на Сидни Бешè още преди да се запозная с него. Дори и в края на 40-те години се интересувах от него. Пътувах до Франция и имах възможност да слушам групи, които свиреха в стила на Кинг Оливър и Луис Армстронг. Бешè беше много популярен във Франция и аз се опитвах колкото се може по-често да ходя в Париж, за да прекарам известно време с него“.

Връзката на Торбен с Бешè се задълбочава, но действията на тенис звездата на корта успяват да притеснят неговия ментор: „Малко по малко успяхме да развием отношения, в които аз бях ученикът, а той – учителят – обяснява Улрих с явно удоволствие. – След това той прочете в един вестник, че съм се държал неприлично на корта по време на един мач, обади ми се по телефона и здравата ме нахока“.

Може да се търси известна доза екстровеерност в обясненията на Улрих, с нея той обяснява и „лошото си поведение на корта“ – но дали част от нея не се е проявила и когато синът му изкача на сцената в

---

¹ Името на филма е буквално „Филм“. – Бел. прев.

Рим, където свири Декстър Гордън? Все пак, оказва се, че има причина за това Ларс да скочи на сцената в нощния клуб в Рим: Гордън е негов кръстник.

Семейство Улрих и Гордън имат сходен начин на живот и през 70-те години Гордън живее известно време в Дания – в Копенхаген, там живеят и родителите на Ларс. „В Копенхаген имаше интерес към тази музика: дори имаше клуб, който се казваше „Монмартър“ – обяснява Торбен. – Стан Гец живя известно време в Копенхаген, както и Бъд Пауъл. Декстър дойде в Дания, след като няколко седмици беше свирил в джаз клуба на Рони Скот в Лондон. Тук всичко беше готово за тази музика, ако имаш желание, можеш да се изиявяваш, а ние – младите момчета, веднага се запалвахме и пишехме във вестниците за новите звезди“. Работата на Улрих като журналист всъщност го събира с Декстър. „По това време пишех за джаз в датския вестник „Politiken“. Декстър беше станал известен в нощните клубове още в края на 50-те, през 60-те славата му нарасна и след това вече беше голяма звезда. Винаги когато пътувахме, го посещавахме“.

Приятелството между двамата се развива и когато се ражда Ларс. Гордън се съгласява да стане негов кръстник, но обстоятелствата се стичат така, че двамата рядко се виждат и на практика не поддържат отношения. Скоро Гордън се мести в Щатите, а Торбен си спомня: „Когато имаше възможност двамата да се сблизят, винаги се случваше нещо – Декстър вече живееше в Ню Йорк, после беше в лош период и накрая почина“². Но явно Ларс е запазил спомен за своя кръстник, така смята Торбен. „Спомням си, че Ларс ми разказа, че е срещнал случайно Лайнъл Хамптън и му се е похвалил, че Декстър Гордън е негов кръстник – допълва Торбен. – След това двамата прекарвали няколко часа в приятен разговор, докато закусвали заедно“.

Дори и в отсъствието на Гордън, Ларс още от малък буквално попива музиката, която се носи около него. „Вкъщи винаги имаше някакви музиканти, още от деня в който се роди Ларс“, спомня си Торбен. Един от важните моменти в живота на Ларс идва през 1973 година, когато момчето е на 10 години. Тогава в Копенхаген пристига приятел на семейство Улрих. „Имахме добър общ приятел – Рей Мур, тенисист от ЮАР, който участваше в турнир в Копенхаген. Рей заведе Ларс на първия концерт в живота му“, припомня си Торбен.

Малчуганът е направо погълнат от шоуто и още на следващия ден отива отново в града и си купува албума на групата, която е слушал

---

² Декстър Гордън умира на 25 април 1990 година. – Бел. авт.